

[Ragnhild Andersen.]

dette er den retfærdige Ordning, som I har ventet paa gennem Aarene.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til videre Behandling i et Udvalg.

Johs. Christiansen: Jeg kan huske fra min Skoletid, at der var en Dreng, som ikke kunde hitte Rede i de to første Regningsarter. Hvis han skulde addere, subtraherede han, og omvendt. Man vil kunne forstaa, at denne Dreng drev det ikke saa forfærdelig vidt i Skolen. Dette Tilfælde randt mig i Hu i Fredags, da jeg sad og hørte paa det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansens Regnestykker i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag. Det ærede Medlem maa bestemt være løbet sur i de to Regningsarter, ellers forstaaer jeg i hvert Fald ikke, at han kan faa det Facit ud af det hele, at Forslaget er Udtryk for en social Nedskæring. Meget besynderligt ser det ud, naar det ærede Medlem henviser til, at Forslaget kun betyder en reel Forbedring af Loven paa godt 14 Mill. Kr. Naar vi andre faar til Facit, at Forbedringen udgør godt 60 Mill. Kr., idet vi her tager Rabatkortudgiften, anslaaet af Ministeren til ca. 19 Mill. Kr., i Betragtning, skyldes det bl. a., at vi adterer og subtraherer paa de rigtige Steder, hvad jeg meget henstiller til det ærede Medlem, at ogsaa han forsøger at gøre under Forslagets videre Behandling. Den reelle Forbedring er og bliver ca. 60 Mill. Kr., og dette kan ikke, selv med den største Bortfortolkningskunst, forvandles til social Nedskæring. For øvrigt maa jeg sige, at hvis det ærede Medlem anlagde samme Slags Regnekunst paa det af ham selv forleden stillede Forslag, vilde det vel ogsaa komme til at præsentere sig som et socialt Nedskæringsforslag.

Det ærede Medlem havde et venligt Ord ogsaa til min Gruppe, fordi det har trukket ud med Udvalgsbehandlingen af det socialdemokratiske Forslag af 31. Januar. Jeg takker for Artigheden, men maa bedrøve det ærede Medlem med at sige, at han efter alt foreliggende at dømme selv bærer Skylden for, at der kun har været holdt to Møder i Udvalget. Paa det andet af disse Møder begærede han nemlig, efter hvad det har været mig meddelt, en saadan Mængde Spørgsmaal stillet til Administrationen, og vel at mærke særdeles omfattende Spørgsmaal, at det maatte tage relativ lang Tid med Besvarelsen; hertil føjer sig saa formodentlig Vanskeligheder med at faa Besvarelsene trykt. Men i alt dette

siger jeg for min Gruppens Vedkommende Hus forbi.

Yderligere skal jeg sige til det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen, at hvis det havde været min Gruppe, der var kommet med et Forslag til Beslutning om Ændring af Alders- og Invaliderenteloven, vilde vi nok have gjort os den Ulejlighed at lade de væsentligste af de Beregninger og Oplysninger, som er Forudsætningen for Behandlingen af et saadant Forslag, ledsage Forslaget. Dette havde det ærede Medlem tilsyneladende overhovedet ikke skænket en Tanke, men saa maa han heller ikke skænde paa os andre, fordi hans Forslag ikke har faaet den hurtige Behandling, som han kunde have ønsket sig.

Samfundets Anerkendelse af, at det har en Pligt at varetage over for dem, der er blevet trætte efter et langt Livs Arbejde, er et af de klareste og tillige et af de smukkeste Udtryk, som medborgerlig Samfølelse har givet sig i nyere Tid. Det kan gøre en ondt, naar man tænker paa den Lod, der helt op til Aarhundredskiftet blev de udslidte gamle til Del, naar Kræfterne ikke kunde slaa til længere, og der ingen Børn eller Slægtninge var til at betrygge deres Alderdom. Saa-danne gamle var i Sandhed ulykkeligt stillede. Jeg skal ikke her forsøge paa at skildre i Enkeltheder de Kaar, som forrige Tidens gamle arbejdsstrætte oftest maatte friste, ej heller den Lovgivning, der paa dette Omraade indledtes for et halvt Aarhundrede siden. Jeg har blot ikke kunnet lade være med gennem disse faa Bemærkninger til Indledning ligesom at holde mig selv for Øje den Tilstand i ældre Tider, som danner Baggrunden for den Glæde, der kan fylde en ved Tanken om de store Fremskridt, der siden er sket paa dette Omraade, og som det foreliggende Lovforslag efter min bedste Overbevisning er et nyt betydningsfuldt Udtryk for.

I et velordnet Samfund er der tre Hovedopgaver: at sikre den opvoksende Slægt de bedst mulige Opvækstbetingelser, at skabe gode Muligheder for Beskæftigelse og Produktion og at give de udslidte gamle en Livsaften under nogenlunde trygge Kaar. Det er paa Løsningen af disse Opgaver et Folks Vilje og Moral skal kendes.

Hvad det foreliggende Lovforslag angaar, er der to Ting, jeg straks ønsker at sige om det. For det første, at det betyder en væsentlig Forbedring af den nugældende Ordning, og for det andet, at Forslaget dog ikke fuldt tilfredsstiller de Synspunkter, som er Det radikale Venstres, og som jeg har den Ære at give Udtryk for her.

Med Hensyn til den foreslaaede Alders-